

Scrisoare deschisă către Sfânta Chinotită a Sfântului Munte Athos

Nevrednicul monah Gavriil, cu mila lui Hristos și sub oblăduirea Maicii Domnului, Gheron al Sfintei Chilii a Cuviosului Hristodoulos din Patmos, aparținând Sfintei Mănăstiri Cutlumuș, cu durere în inimă și cu suflet îndurerat declar și pun cu smerenie în fața Purtătorului de grijă al tuturor și Mântuitorului Iisus Hristos, a Apărătoarei noastre, a Sfântului Munte Athos, Preasfânta Fecioară, de Dumnezeu Născătoarea, precum și în fața voastră (membrii Chinotitei – n.trad.) următoarele:

Este dureros și în același timp dezamăgitor să constatăm că **actualul** Sfânt Munte Athos (adică obștile monahale din el – n.trad.), din apărător și luminător al Ortodoxiei și al civilizației, din loc care a dat mari asceți și personalități cuvioase sfințite, martiri și mărturisitori ai credinței noastre ortodoxe, s-a transformat în mare parte și s-a denaturat, devenind un loc al desacralizării, al ecumenismului sincretist și al prigoanei cumplite a celor lipsiți de putere lumească, din cadrul unor mănăstiri rămase fidele Sfintei Tradiții, care se opun la această cădere nimicitoare în prăpastie.

Vedem ***astăzi un Sfânt Munte aproape străin și necunoscut, dornic să fie ascultător al unor chemări lumești străine, întotdeauna antiortodoxe***, care au ca rezultat răspândirea și între noi a unui comportament nefrățesc, dezbinător și dur din partea celor aflați în poziții de conducere, din partea celor mai puternici împotriva monahilor mai slabi (tineri sau vârstnici), care se opun, conform legilor sfinte valabile până de curând ale acestui Munte cu nume sfânt, în fața extinderii inovațiilor și a ideilor și a comportamentelor secularizate, care urmăresc deja în mod clar denaturarea credinței ortodoxe și a Sfintei Tradiții a Bisericii noastre.

Ca urmare a acestui fapt era de așteptat ca în problemele actuale și fundamentale ale credinței ortodoxe să se ajungă să fie **Sfântul Munte nu numai fără vlagă și tăcut, dar și aprobator și colaborator la răspândirea duhului sincretist și al ecumenismului**, având ca scop o cale de urmat, care este străină, nefolositoare și dăunătoare pentru Biserica noastră Ortodoxă cea lipsită de inovații (dogmatice, canonice, liturgice etc – n.trad.).

Desigur mare e durerea creștinilor credincioși, care văd cum se surpă și acest ultim meterez al Ortodoxiei. Tare mă tem că dacă nu ne revenim și nu ne ridicăm din această letargie duhovnicească, riscul va fi ***pierderea definitivă a mântuirii*** noastre!

Cu siguranță, cele de mai sus nu se referă la toate Sfintele Mănăstiri și la toți monahii athoniți, ci mai ales la organele administrative ale Athosului, la Sfânta Chinotită și la Sfânta Epistasio. Într-adevăr există mănăstiri și destui monahi în obști, în schituri și în chilii, care se opun răspândirii secularismului și ecumenismului, iar ca rezultat aceștia sunt supuși la multe presiuni, amenințări și prigoniri. Acestea se datorează și faptului că mănăstirile athonite au primit în obștile lor în ultimele decenii noi generații de monahi, care au o mică legătură cu vechii părinți și mai ales nu sunt părtași (adică trăitori, cunoscători – n.trad.) ai unei teologii serioase și nici ai unei educații dogmatice și – cel mai important și grav – **au lăsat deoparte calea nevoinței ascetice**.

Pentru că se poate să fiu numit agitator sau om care vorbește despre pericole fără dovezi, vă voi menționa – pentru susținerea celor scrise mai sus – câteva evenimente definitive și atitudinea oficială pe care am luat-o noi, athoniții (smintind foarte tare pe frații noștri mireni credincioși), care dovedesc adevărul spuselor mele.

A) La „*sinodul*” din Creta (iunie, 2016) am renunțat la unicitatea Bisericii noastre Ortodoxe și am acceptat – o, ce nebulie a noastră! (oare presați de ce puteri din exteriorul Bisericii?) – că nu deținem întreg Adevărul (adică nu Îl avem întreg și deplin pe Iisus Hristos, așa cum El însuși a spus despre Sine, că El este Calea, **Adevărul** și Viața), ci a învățat acest *sinod* cu totul opus față de ceea ce a crezut, a învățat și a trăit în chip minunat, de 2.000 de ani, Biserica noastră Ortodoxă, spunându-se în Creta că și noi, ortodocșii, ne aflăm doar în căutarea Adevărului.

La acest „*sinod*” Adevărul nu a mai fost recunoscut ca Persoană, așa cum este, ci a devenit „*adevăr*”, un „*adevăr*” mic, având un sens relativ (adică vorbim despre o adevărată apostazie)! S-a recunoscut în Creta (pentru că aceasta interesa cercurile internaționale, new-agiste, din afara Bisericii) că noi, creștinii ortodocși, deținem numai o parte a „*adevărului*”, precum și celelalte adunări după nume intitulate „*biserici*” creștine, dar care sunt doar **adunări înșelate și eretice**.

Urmărilor acestei *recunoașteri* au fost că:

- a)** de acum înainte încetăm să le numim pe acestea așa cum sunt, adică eretice etc;
- b)** că acest „*adevăr*” este scopul urmărit și din această pricină de acum înaintăm cu toții împreună spre găsirea lui. La acest ultim punct nu putem să nu ne gândim că probabil acest „*adevăr*” împărțit și relativ îl vom descoperi în final, la un moment dat, întreg în persoana lui **antihrist**! Nu se gândește mintea omului că ne-am dus la acest „*sinod*” pentru a ne desacraliza și în mod oficial, anulând învățătura despre Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică, că ne vom identifica cu *nebisericile* (adunările care nu sunt Biserici – n.trad.), ca fiind una dintre acestea.

B) Ceea ce este tragic este că prezent și participant la acest „*sinod*” a fost **arhimandritul Tihon, starețul Sfintei Mănăstiri Stavronikita**. Cu siguranță, alegerea și trimiterea lui a avut loc pentru a se arăta că și Sfântul Munte Athos este de acord cu cele pregătite în mod viclean, prin reprezentarea lui la acest *sinod*. Și pentru ca să nu se creadă cumva că arhimandritul Tihon s-a aflat din întâmplare acolo și probabil fără voie a fost atras în cursă, el a purces la declarații și la texte pozitive referitoare la acest *sinod*.

C) Și pentru confirmarea faptului că participarea lui a fost cu știința Sfintei Chinotite sunt cele scrise de ieromonahul Vasile Gontikakis și asumate de către Chinotită: „**Mesajul Sfântului Munte Athos**” (17/30. Iunie 2017), prin care se spune în mod oficial că „*nu există niciun motiv de tulburare*” din pricina „*sinodului*” și a hotărârilor lui, dând impresia că Sfânta Chinotită aprobă acest „*sinod*” (ca fiind chipurile *ortodox* – n.trad.).

Acest fapt ne-a provocat o surpriză foarte neplăcută nouă athoniților, dar și clericilor și fraților noștri mireni ortodocși de pe întreg pământul, care până atunci considerau - și nu fără dreptate - că Sfântul Munte Athos este păzitorul neabătut al credinței noastre neprihănite ortodoxe. Această ultimă însușire a **încetat deja** Sfântul Munte Athos să o dețină și acesta este târât aproape fără nicio rezistență - măcar și una slabă - pe calea periculoasă și alunecoasă a secularizării și a globalismului.

D) Această atitudine a noastră, lipsită de orice condiție, față de „*sinodul*” din Creta a început să își dea „*roadele*” ei, care pe scurt sunt următoarele:

a) **Acordarea** din partea Patriarhiei Ecumenice a „*autocefaliei*” schismatico-ereticeilor nehirotoniți sau care s-au *hirotonit* între ei (fără a avea în mod canonic harul preoției niciunul - n.trad.), excomunicați și anathematizați ai Ucrainei, comuniunea bisericească cu ei și pomenirea lor la slujbe.

b) Consecința a faptului de mai sus sunt deja împreună-rugăciunile și conslujirile cu schismaticii, atât ale unor ieromonahi anume, precum și ale unor stareți precum **arhimandritul Alexie**,

starețul Sfintei Mănăstiri Xenofont, arhimandritul Gavriil, starețul Sfintei Mănăstiri Pantocrator, arhimandritul Bartolomeu, starețul noii obști a Sfintei Mănăstiri Esfigmenu, arhimandritul Elisei, starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras și arhimandritul Efrem, starețul Sfintei Mănăstiri Vatopedi. Pe stareții de mai sus i-am menționat pentru că ei conduc obști și alegerile lor personale au consecințe negative cu caracter soteriologic față de cei care ascultă de ei!

c) Rugăciunea anticanonică pe care a făcut-o într-un cimitir musulman, în Trapezunt, în octombrie 2018, *arhimandritul Petru, starețul Sfintei Mănăstiri Dionisiu*, împreună cu **imamul** din zona respectivă, pentru sufletul bunicului musulman al omului de afaceri Efkan Başkan.

d) Împreună-rugăciunea anticanonică a arhimandritului Alexie, starețul Sfintei Mănăstiri Xenofont, în data de 12 noiembrie 2019, cu eretici papistași la Așația Notre-Dame de Saint-Rémy din Rochefort, unde s-a săvârșit vecernie după rânduiala latină, în lăcașul central al mănăstirii.

E) În ultimii ani Sfântul Munte Athos are parte de o presiune puternică din partea unor elemente locale, dar mai ales a unor culturi străine și a unor centre ecumeniste internaționale, pentru denaturarea caracterului său fundamental ortodox. Astfel, după acceptarea unui rău vin mii de alte rele. Adică răul a fost „*sinodul*” și urmează consecințele.

Toate cele de mai sus se pare că nu v-au deranjat, nici nu v-au neliniștit, nici măcar nu v-au făcut să vă puneți întrebări, pentru a avea o atitudine și o opoziție clară, chiar și numai pentru a crea niște impresii (că vă pasă – n.trad.), față de evenimentele de mai sus, pe care vi le-am menționat foarte pe scurt. Ci dimpotrivă, cu o **râvnă foarte mare, lipsită de frățietate**, îi prigoniiți și îi pedepsiți pe frații voștri în Hristos, pe smeriții ieromonahi și monahi (acestei râvne i-a căzut victimă și „*cârja*” (*bastonul*) meu, ucenicul meu care, din pricina vârstei mele înaintate, era persoana care avea grijă de mine, de starea mea de sănătate).

Care a fost marele lor păcat, care v-a făcut să vă transformați, să ajungeți ca niște **călăi**? A fost faptul că au îndrăznit, bieții de ei, să își facă datoria pe care o aveau de făcut, adică faptul că monahul (și mai ales cel athonit) este dator, înainte de orice, să fie **mărturisitor al credinței** și păzitor al acesteia, când e vorba de denaturări ale ei și de dărâmarea conștiinței (dogmatice ortodoxe – n.tr.).

De altfel, însăși citirea **Psalmului 118** de-a lungul întregii săptămâni ne îndeamnă să nu uităm: mărturiile, poruncile, drepturile, păcatele, judecățile, cuvintele, căile, adevărul, rânduielele și Legea Domnului. Iar aceste drepturi ale Domnului trebuie să se afle mereu în fața ochilor noștri, cu excepția situației în care le „*citim*” doar ca să ne umplem timpul nostru liturgic zilnic.

Doar din acest motiv se luptă și sunt prigoniiți pe nedrept frații noștri, care nu vor altceva decât numai **să placă lui Dumnezeu**, având de suferit ca răspuns din partea voastră numai prigoniri și izgoniri. Este oare posibil ca voi chiar să vă fii gândit că din pricina exercitării acestei **critici** din partea lor credința noastră e în pericol, iar voi, prigonindu-i, să o salvați, acționând ca niște *eroi* ai ei?

Încheind prezenta scrisoare, adaug câteva citate din **Noul Testament**, cu tot respectul față de dumneavoastră, însă exprimându-mi în același timp și durerea și suferința mea pentru modul în care acționăm, negândindu-ne cum vom face față toți, fără excepție, fie vrem, fie nu, fie credem, fie nu, la Judecata săvârșită de Dreptul și Nemitarnicul Judecător, Domnul nostru Iisus Hristos, când nu vor mai fi valabilă nicio putere omenească și nici scopuri ascunse!

„*Fericiți cei prigoniiți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.*” (**Matei 5, 10**)

„*Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea.*” (**Matei 5, 11**).

„*Și toți care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniiți.*” (**II Timotei 3, 12**)

„Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși.” (II Timotei 3, 13)

Prin urmare, prigoana și acuzațiile lipsite de orice temei de neascultare venite desigur din partea fraților noștri mincinoși (este necesar, vedeți, să se găsească un motiv aparent logic pentru prigoane) sunt **Crucea și cinstirea** (așa cum s-a întâmplat și în trecut, în problema colivazilor), care trebuie să fie purtate și să le rabde cei cu adevărat, prin vorbe și fapte, ieromonahi și monahi, care au iubit, mai mult decât traiul în desfătare și iubitor de sine al trupului lor muritor, pe Domnul și Izbăvitorul și Dumnezeuul nostru, Iisus Hristos, luptând numai pentru Biserica Lui care cu adevărat drept învață cuvântul adevărului, ajungând în opoziție și în conflict cu cei după închipuire puternici ai zilei veacului acesta înșelător.

Închei repetând ceea ce am spus de multe ori în ultima vreme. ***Schismatico-ereticii din Ucraina nu se vor mântui, vor merge în iad. Acele mănăstiri (athonite sau nu) care i-au acceptat, au slujit împreună cu ei, s-au rugat cu ei și i-au împărtășit (adică s-au împărtășit cu ei) nu se vor mântui și vor merge și unii și alții în iad.***

Canonul 45 Apostolic spune: *„Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească.”* (vezi Cuviosul Nicodim Aghioritul, *Pidalion*, Editura V. Rigopoulos, Thesalonic, 2003, pp. 50-51)

Toți aceștia, care au conslujit și s-au rugat împreună cu schismaticii, conform acestui Canon, sunt afurisiți și caterisiți (adică demni de caterisire – n.trad.). Și, conform **Canonului 2** al Sinodului din Antiohia, sunt excomunicați: *„...nu este iertat să comunice cu cei excomunicați... Iar de se va vădi că oarecare dintre episcopi sau presbiteri sau diaconi sau oarecare din canon (catalogul clericilor) va comunica cu cei excomunicați, acesta încă să fie excomunicat, ca unul care tulbură canonul Bisericii.”*

Kareia, 20 septembrie 2020

Cu respect,

monahul Gavriil

(Sfânta Chilie a Cuviosului Hristodoulos din Patmos)

traducere din limba greacă de

pr. Ciprian Staicu